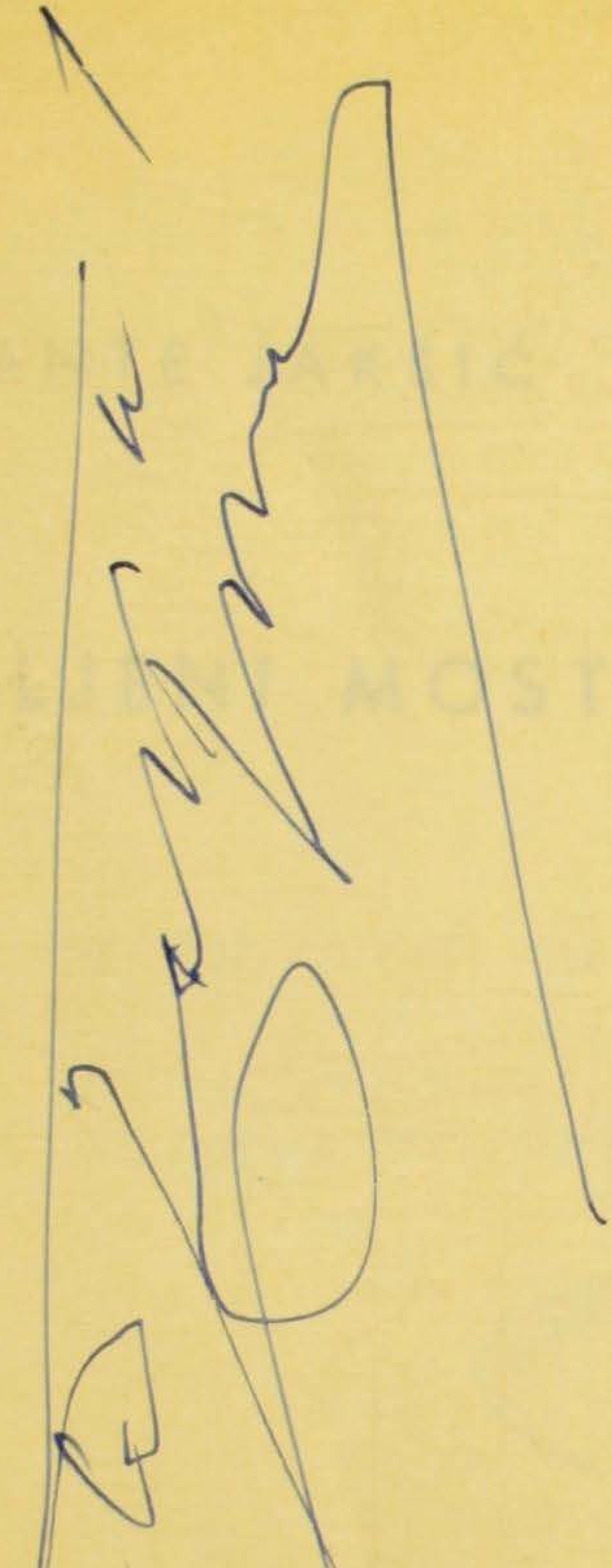
ANTE JAKŠIĆ

OSAMLJENI MOSTOVI

1962.

ANTE JAKŠIĆ

OSAMLJENI MOSTOVI

1962.

ANTE JAKŠIĆ

OSAMLJENI MOSTOVI

Sve što živi rodjeno je
iz istoga korijena boli.

ZABORAVI

Zaboravi da noćas pada lišće,
u svakom listu da je srca dio.
Nebo je vječno i zvijezde su vječne,
pod njima i ti samo list si bio.

Zaboravi da vjetar noćas njiše
bez ptica grane i da sve se gasi.
Zar nisi i sam ispružio ruke
da barem nešto od svega se spasi !

Zaboravi da noćas pada lišće,
da s lišćem sve će u nepovrat zaći.
Vrati se u se ! Tu ćeš opet zvijezde,
grane i ptice kao nekad naći.

AKO SPOMENEM

Ako spomenem oblak
ili granu slomljenu,
neka te
riječ moja
ne zaboli.

Ništa, ništa novo to nije.

Nekoga uvijek oblak
na nove letove mami,
neko se uvijek bolno
nad granom slomljenom
smije.

N A G R O B L J U

Sinoć je pao zadnji list
na ploču mramornu bijelu.
Sred groblja je zvonik vitak i čist
nosio k nebu kapelu.

Nad vrbu se mjesec nadvio žut
i mramor hladno je sjao.
Oćutjeh tad da zadnji put
i na me listak je pao.

I dugo sam gledao grobova red
i ploču mramornu bijelu.
Sred groblja je zvonik vitak i blijed
nosio k nebu kapelu.

KADA SI

Kada si prvi put rekla :
Volim te,
ranjena je ptica izletjela iz gnijezda
i na modrim krilima
donijela
proljeće.

O, zašto sada tugujem
za pticom
i za proljećem ?

O P R O S T I

Oprosti, što još ponekada vidim
u dječjim očima
rascvjetane trešnje moga djetinjstva
i što me obične riječi ganu.

Oprosti, što se još ponekada sjetim
da me žita tišinom zovu
i rosna jutra da svanu.

Oprosti, što još ponekada sanjam
put kroz poljane snježan,
što zaboravim
da je život okrvavljena ptica
pa budem miran i nježan.

ZASADIO SAM

Zasadio sam prvi cvijet
ovoga proljeća,
da bi ga ti,
kada se rascvjeta,
ubrala.

Cvijet nade.
Cvijet ljubavi.

Uz stazu cvijet je cvjetao
i ruku tvoju čekao,
i čekajući čeznuo
i čeznući
uvenuo.

SADA JE NOĆ

Sada je noć, i kasni sati
ko crna straža idu mukom.
U prozor jesen mrtvo lišće
iz tame baca hladnom rukom.

Na stolu venu zadnje ruže,
u dušu svaki list mi pane
i probudi u meni spomen
na sate suncem obasjane.

I vidim, sve se nade gase
i pune su mi smrti zjene.
I ja sam samo list na grani
što ove noći bolno vene.

N E K A D

Nekad je dosta i jedna riječ
kad srce tone u mraku,
da vidiš ptica radostan let
i cvjetnu granu u zraku.

Nekad je dosta i osmijeh blag
nježnog obećanja,
da život opet bude ti drag
i srce opet da sanja.

NEKOG SAM

Nekog sam jednom zavolio.

U snu
ili
na javi ?

Od te mi se ljubavi i sad
ponekad srce smiješi,
ponekad
nebo plavi.

NA PERONU

Sama se drhtava ruka ispružila
i onda je nemoćno pala.
U tamu je brzo tonuo vlak,
još okna čudno su sjala.

K nebu sam suzne digao oči.
Vjetar mi mrsio vlasi.
Zvijezda se jedna rušila tad
i gledah kako se gasi.

ZAŠTO SI TUŽAN

Zašto si tužan
i zašto ti misli lutaju
po nekadanjim putima
već davno,
davno mrtvog proljeća ?

Možda si i suviše nježno volio
pa tl sada dvostruko
prazninu
srce osjeća ?

Oblaci nebom gone se.
I teške sjene padaju.

U nepovrat se slivaju
pod žutim lišćem valovi.

Prolaze sni i zanosi,
ostaju vjerni
samo bolovi.

J E S E N

U granju vjetar zbori sumorno
i kao srca ranjena
otkidaju se
listovi.

U prozorima sumrak miriše,
u osami se razliva
pod vrtom
česma skrivena.

U visinama ruže krvave.

Na srcu ptica ranjena
za jatom svojim
tuguje.

K A K T U S

Za 24 sata kaktus se rascvjeta
i uvene.

Kaktus je cvjetao
i ja sam Te čekala,
jer se
i srce moje
rascvjetalo.

Tebe
nije bilo!

Kada si došao,
kaktus je uvenuo,
u srcu samo spomen je
na mrtvu čežnju
ostao.

Za 24 sata kaktus se rascvjeta
i uvene.

N E P R U Ž A M R U K E

Ne pružam ruke naslućenoj sreći,
niti me život mami varkom snova.
Šutnjom se može mnogo više reći
kad jesen njiše grane kestenova.

Na stazi lišće. Oblaci nad glavom.
U toku rijeka nanosom se muti.
Na vjetru stablo razapeto javom
stoji i misli, i misleći šuti.

Što ljubav digne iznad zemnog kala
i čemu zanos krila nebom zlati,
u ponor padne pjenušavih vala,

u stvarnost svaku sreću bol povrati.
I zato šuti o sudbini snova
kad jesen njiše grane kestenova.

POSLIJE RASTANKA

Na rastanku smo stisnuli ruke
i kao obično
rekli :
Laku noć !

Kada sam zgasio svijeću,
vlažno je uzglavlje bilo.

To mi je bila teška,
možda
najteža noć.

SVE ŠTO ŽIVI

Sve što živi rodjeno je
Iz istoga korijena boli.

Čovjek
da je pretvori u sreću,
stablo
u dozrio plod.

Čovjek ispruža ruke
za neuhvaćenom pticom snova,
stablo u strepnji prati
tamnih oblaka hod.

Nad čovjekom
i nad stablom
šuti
zeledjen svod.

ISPRUŽIO SAM RUKE

Ispružio sam ruke pune ljubavi,
bio sam posve sam.
Svakom sam htio vedrinu neba
i nježnost srca da dam.

Niko mi nije vidio ruke
ni čežnje njihove plam.
Sada su pune smirenog bola
i opet posve sam sam.

P O S L I J E B I T K E

Svi, koji imaju majke, danas znaju
da su majke patnice
na stazama smrti.

Svi, koji imaju majke, danas znaju
da su majke patnice na križu ljubavi svete,
da je svaki onaj,
što je danas u snijegu krvav pao,
njihovo drago dijete !

I zato su danas oči majkama beznadja pune,
i majke izgubljene stoje
nad križem svojega ploda !

A vani pada noć
i pahuljice slijeću
krvave
sa svoda.

SLIJEPAC

Na stazi mojoj sve se nekud gasi
i u daljinu povlači i skriva.
Sad mi je bliže što mnogi ne slute
i što je bilo pa se samo sniva.

U srcu jesen, a još često želim
da pomilujem rukom žita zrela.
Sad bolje vidim što mi život dao,
a što je nekad moja mladost htjela.

I teško mi je kad sa štapom podjem
u nadi da ću nekog dragog sresti,
a tad se sjetim da već mnogih nema
i da sam putnik ostavljen na cesti.

U zraku nekad čujem cvrkut ptica
pa i sam podjem srcem nebu plavom.
Ponesen čežnjom, koliko li puta
o stablo ili o zid lupim glavom!

I tada stanem i ne pitam zašto
i ovaj san mi stvarnost grubo uze,
samo mi ruka zadršće, jer ne znam
da li sa lica brišem krv il' suze.

SAD MISLIM

Jurju Lončareviću

Sad mislim na jesen, na jablane same,
na ptice što suludo kruže,
na lišće i oblak,
na pjesnike, koji
s tišinom noćnom se druže.

Na onog, što skromno ulicom ide
u svome starom kaputu
i kao da nešto veliko čeka,
zamišljen stane na putu.

Sad mislim na jesen, na djetinjstva dane,
što rane smijehom blaže,
na one koji su ljubili mnogo
pa sada utjehu traže.

Na gnijezda mislim srušena grubo,
na maglu, studen i kiše,
na one, koji su voljeli život,
a sada nema ih više.

KASNI PROLAZNIK

U satu sna i hladnog muka
kad noga tiše pločnik gazi,
nevidljiva se digne ruka
i spušta listove po stazi.

I prolazniku lica žuta
sa grane koju tuga mori,
na rame mrtav list zaluta
i tko zna što mu nijemo zbori.

A kada težak korak mine
niz cestu koja u noć slazi,
uzdahnu stabla od tišine
i list do lista sja na stazi..

POKRAJ VODOSKOKA

Jesen su prsti nevidljivi pleli
i lišće s grana slijetalo u muku,
kad smo se pokraj vodoskoka sreli
i kad si toplu pružila mi ruku.

Gnijezda su parkom tugovala brižna
ko dijete kada tješiti ga treba.
O, koko si tad bila nedostižna
s očima punim proljetnoga neba !

I gledao sam kako kosa plava
u hladnom suncu treperi i gori,
a s vodoskoka mlaz se rascvjetava
i da je vrijeme umiranja zbori.

A ja sam čuo samo tvoje riječi,
što sva su stabla slušala u krugu,
da nova ljubav stare rane liječi,
da nade uvijek pobjedjuju tugu.

Koliko svijetla od tvojega smijeha
bilo je tada pod jesenjim granjem,
dok se je suton modrio vrh streha
i zadnje lišće palo s olakšanjem.

I sad, dok mrzle kapi okna tuku
u noći tame, lutanja i grijeha,
ja želim tvoju nježnu, toplu ruku
i svijetlo tvoga rascvjetanog smijeha.

I dok samoćom venu kasni sati
i s tugom opet miriti se treba,
ja želim da te barem spomen vrati
s očima punim proljetnoga neba.

K A P I   K I Š E

Niz okno klize kapi kiše.
Pod niskim nebom kuće šute.
Na grani nema ploda više.
U tamu večer vodi pute.

Sad osamljene čežnja mori
za ženom, bratom ili drugom.
Na stolu kasna svijeća gori,
u prozor jesen kuca s tugom.

I dok se gase teški sati
i kap do kapi sja u muku,
zaželiš da ti neko svrati
i pruži punu mira ruku.

Al nikog nema. Usne šute.
Na stolu svijeća gori tiše.
U tamu večer vodi pute.
Niz okno klize kapi kiše.

UDJI U SVOJE SAMOĆE KRUG

Udji u svoje samoće krug
nad kojom zvijezde se pale.
Mnogima vjeran postat ćeš drug,
brige bit će ti male.

Mirno će u te spustit se zov
s rubova sna i jave.
Nebo je svakom patniku krov,
drugovi daljine plave.

Ti ćeš ko drevni stajati mag
pred kojim svjetlost se stere,
život će opet zvati te drag
na izvor snova i vjere.

SAMO JOŠ JEDNOM

Samo još jednom htio bih da banem
u ranu večer ili u svanuće
na prag kod bake, kad se miris javi
svježega mlijeka i lepinje vruće.

O, kako rado kraj ognja bih sio
dok pruće cvrči i iskrom pucketa,
i dugo, dugo slušao gdje plamen
o stadu priča i o daru ljeta.

I gledao bih kako zlatna sjena
po baki trepti, dok sa bijelog zida
drhtavom rukom paučinu briše
i stari tanjur i kašiku skida.

O, gdje je sada oganj ? Gdje je baka,
i ona zlatna sjena, ono pruće,
i onaj tanjur i kašika stara,
i miris mlijeka i lepinje vruće ?

L I S T O P A D

Drveta jutros šume tiše.
Na stazi zlatan list se žari.
Uz crne peći javljaju se
na uglovima kestenjari.

U parku rijedak gost još sjedi,
na licu mu se budi sjeta.
Pod stopalima prolaznika
grančica suha zapucketa.

Nad krovovima nema ptica.
U žutu šutnju tonu stvari.
Uz rijeku, tužan i pun briga,
u nebo gleda jablan stari.

SADA VEĆ ZNAM

Sada već znam za blagoslov tišine,
što kao melem obavija stvari.
U njoj se opet jave iz daljine
radosti skromne i bolovi stari.

I vidim da su radosti mi bile
tek mokro krilo, koje diže nada
na putu, što me tako često zvao
u raskoš nekog dalekoga grada.

A boli ? Kako i sad mirno svijetle
u nekoj čistoj, prozračnoj čistini,
da bolje vidim kako život ruši
sve, koji idu iz tame k visini.

I sad, kad znam za blagoslov tišine
u kojoj ništa skriveno mi nije,
ja mirno gledam iz ove nizine
gdje bol se sreći, sreća bolu smije.

G D J E J E Š T O

Tiskano u
OMLADINSKOM MUŠKOM PRIHVATILIŠTU
Zagreb, Beogradska 123

ZAGREB
VLASTITA NAKLADA